

срѣдъ арената, и като са исправи почти на заднитѣ си крака, търсяше въ туй положеніе да подыше повисокія въздухъ, и нечаянно послѣ впустихъ са напредъ, но не връху аеніянина; той обикаляше безъ да са спира и обърташе ту на една ту на друга страна чудовищната си глава съ погледи безоокойны и смутены и искаше само, споредъ какъто са виждаше, да намѣри исходъ за да побѣгне. Веднажъ и дважъ са той опыта за да прескочи оградата, която го отдѣляше отъ зрителитѣ и, като неможаше да сполучи, скимтѣше жаловито и туй скимтѣнье бѣше много различно отъ обыкновенныя му ревъ. Съ една дума той непоказваше нито ярость, нито гладъ; влчаше по земята опашката си намѣсто да удря съ нея по величайшитѣ си плещи, послѣ, като мѣташе блуждающитѣ очи на Главка, заведважъ ги пакъ обръщеше къмъ друга страна. Но найподирь като че утруденъ отъ тщетнитѣ си опытванія за побѣгване, той са затече накъ къмъ кафеса си, въ който щомъ влѣзе прострѣ са като че искаше да заспи.

Удивленіето което възбуди въ зрителутѣ тѣзи недѣятелность на лева тосъ часъ са преобържъ на негодованіе срѣщо несмѣлостта на звѣря, и простолудіето задушаваше вече въ себе си съжалніето, което изнайнапредъ исказа за Главка чрезъ друго чувство на съжалніе за себе си, защото са осуетяхахъ надѣждитѣ му за резвеченіето.

Подвигоположникътъ повика стража на лева.

— Що е туй? рече му той. Земи остень и накарай го да излѣзе, но затвори тосъ часъ кафеса.

Стражътъ, помалко оплашенъ и повече очуденъ, готвяше са за да испълни заповѣдта, но въ същата минута единъ силенъ викъ са чу у единъ отъ входоветѣ на цирка. О, колко голѣмы бѣхъ шумътъ и глъчката и виковетѣ на негодующитѣ и на раздразнителитѣ имъ! Погледитѣ на вичкитѣ са събряхахъ тогасъ къмъ мѣстото отъ дѣто са чуваше викътъ. Найподирь множеството са разстъпи и ето Салустій посрѣдъ сенаторскитѣ сѣдалища съ расплетена коса, потень, морень, запяхтявъ, обръща са тосъ часъ къмъ арената и извика.

— Освободете аеніянина, не са бавета, невиненъ е! олувете Арбажа, истинскія убійца на Апякида.

— Полудѣлъ ли си Салустіе? извика Преторътъ, като станж отъ стола си, що значи тѣзи лудина?

— Освободете аеніянина, бързайте! инакъ туй усмъртяване ще са обърне на главитѣ ви! Преторе, отложи затривањето му, ако не сълонишь ще си отговоренъ предъ императора. Азъ водѣхъ съ мене